

FOLK OG LAND

NR. 13 — 7. ARGANG

LØRDAG 12. APRIL 1958

LØSSALG 65

Fru Ase Storsaker
Mjøndalen 21

Konrad Sundlo:

Vil Otto Skorzenys metoder prege neste krig?

Russerne har iallfall gjort 2 forsøk på å kidnappe ham

Da den tyske kaptein Otto Skorzeny 12. september 1943 befridde Mussolini, viste han i praksis at det ikke er nødvendig å ofre mennesker i millionvis for å oppnå resultater av verdenshistorisk betydning.

Gamle Winston Churchill var en av dem som straks var klar over dette, idet han i underhuset uttalte, full av beundring:

«Kuppet var meget dristig og utført med voldsom kraft. Det viser at det er mange slike muligheter åpne for oss i en moderne krig».

Og en av Englands mest ansette høyere militære sjefer kom med denne uttalelsen:

«Skorzeny kjempet i siste krig med de metoder vi kommer til å bruke i den neste — hvis vi våkner tidsnok».

Det er for tiden mye prat og skriverier om atombomber og atomraketter som kan sendes iveri ved trykk på en knapp og som kan utslette hele stater og hele kulturer. Men der tales og skrives nesten ikke noe om det verden kan lære av kaptein Otto Skorzeny, som med sine gudsforgåene knekter kidnappet et par statsoverhoder og satte hele verden i skrekk eller begeistring. — For slikt kan hende igjen. — Tenk om Eisenhower, kamerat Krusjtsjov eller statsminister Gerhardsen forsvant i tomme lufta! — Det ville, ganske sikkert skape røre og virke sterkt på verdenspolitikken.

Men da ideen er ny vil folk flest bare si: «Tøys! Slikt kan ikke hende, og slett ikke i det skikkelige lille Norge!»

Det er bare det å bemerke at liknende ting har hendt og det er ikke noe i veien for at historien kan gjenta seg. Det får man iallfall et bestemt inntrykk av ved å lese den britiske journalist Charles Foleys meget interessante bok «Commando Extraordinary», en bok der handler om Otto Skorzeny og hans absolutt fantastiske bedrifter.

Den britiske journalist oppsøkte nemlig Mussolinis befrier i Madrid og traff en hyggelig kjempe som fortalte at han var født og oppvokset i Wien. Det underlige familienavnet kom fra landsbyen Scorzencin i Øst-Pommern hvor slekten hørte hjemme. «Min oppvekst?» spurte kjempen. «Jevnt borgerlig familie. Ingen sensasjon av noen art. Aldri tatt i en rifle før jeg ble kalt inn til militærtjeneste og første gang jeg smakte smør var jeg 15 år. Min far sa at dette var bra. Det skadet ikke å måtte unnvære en del ting og han hadde rett i dette».

Da krigen kom var han 31 år og ble rekrutt i en prøysisk reservebataljon hvor han lærte meget, også en del ting det ikke var meningen han skulle lære.

«Jeg så hvorledes en del av befalt syndet mot det fine menneskemateriellet de hadde fått hånd om». Hvor ubønnhørlig de knekket personligheten og den enkeltes vilje. Jeg syntes dette var det motsatte av det som måtte gjøres for å kunne løse de oppgaver en soldat blir stilt overfor i moderne krig».

Otto Skorzeny var med på gjennommarsjen gjennom Frankrike sommeren 1940 og under ti-dagersfelttoget i Jugoslavia ledet han en liten patrulje og bløffet en fiendtlig avdeling på 63 mann (3 offiserer) til å overgi seg uten kamp. Han ble forfremmet til løytnant, ble sendt til Østfronten og kom tilbake etter 18 mndr. der med et sår, et jern-

kors, en gallesykdom som kom til å plage ham i mange år og en attest om at han var uskikket til fronttjeneste, men brukbar på et kontor.

Over nytt år 1943 ga Hitler ordre om at der skulle opprettes en skoleavdeling til utdanning av kommandotropper. Han hadde sett hva de britiske «commandos» hadde gjort ved St. Nazaire, Dünkeik og i Lofoten og mente at slike avdelinger måtte tyskerne også ha. — Overkommandoen likte ikke ordren: Den satte ikke pris på «nålestikk-krig», men ville føre krigen slik den hadde lært om krigføring i bøkene. Men ordre var jo ordre, så skoleavdelingen ble satt opp. Da det ble tale om sjef, var skjebnen ute med en liten finger, idet en universitetsvenn av Skorzeny satt i det departement som skulle treffe valget. — Vennen anbefalte Otto som en god soldat med fronterfaring, sår og jernkors og Overkommandoen slo til. Den var glad den slapp å la en «orn-

Forts. s. 7.

Demokratisk „anti-kommunisme“

Først samles en hel verden — demokratier som diktaturer — for å knuse det anti-kommunistiske Tyskland og antikommunistiske Italia.

Begge disse land befant seg i sin tid på randen av et rødt, fra Moskva dirigert styre, da Mussolini gjennomførte sin marsj mot Rom, gjorde slutt på de rødes terror og innførte sitt korporative system. Tyskland var på randen av det røde velde da Hitler under det (meget) demokratiske valg i 1933 fikk et overveldende flertall.

De to statsoverhoder reddet dengang Europa fra et kommunistisk Tyskland og et kommunistisk Italia, nye medlemstater i Sovjetforbundet. På samme måten som general Franco reddet Europa fra et rødt velde på den iberiske halvøy i 1936—39.

La dem som har deltatt og deltar i den uopphørlige hets mot disse stater og deres systemer, tenke litt over hva tre sovjetrepublikker i Europa kunne ha ført til for resten av vår verdensdel.

Og allikevel er der ikke tre statsmenn i hele verdens historie som er blitt mere utskjelt enn disse — bortsett fra Vidkun Quisling som tok kampen opp i Norge mot samme indre sammensvergelse

og den samme verdenssamensvergelse som de gode nordmenn i dag skjelver i angst for.

*

Hvorfor skal det norske folk fylles av hat mot Peron? Nasser? Franco? De har aldri blannet seg inn i indre norske anliggender, slik som Ola Nordmann blanner seg inn i deres indre anliggender? De har aldri opprettet mere eller mindre hemmelige seksjoner med betalte agenter for å underminere vårt styresett?

Kunne vi ikke til en forandring hisse litt mot Portugals diktator Salazar? Eller mot Jugoslavias Tito? Samtidig med fortsatt «fredelig sameksistense» østover, til et diktatur som ikke tenker på å blanne seg inn i andre lands indre anliggender?

Det var demokratiene som brakte de sovjetasiatiske armeer inn i hjertet av Europa.

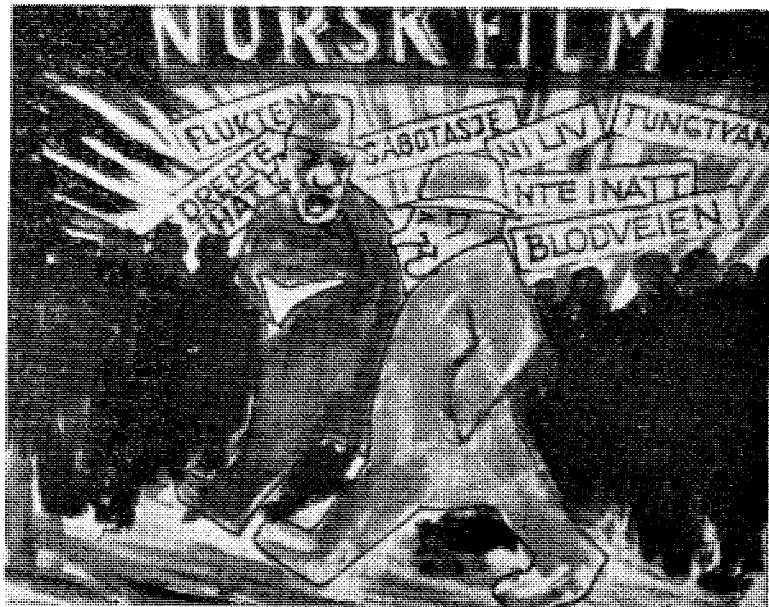
Etter i 1944—45 å ha knust de to stater som hadde fridd sitt land fra den røde terror, Italia og Tyskland, hjalp demokratiene i vest de Sovjetasiatiske armeer inn i vår verdensdel, med det resultat vi alle kjenner: to tredjeparter av Europa bak jernteppet og resten overfor trusselen om en liknende skjebne, en innlemelse i et asiatiske imperium.

Samtidig går heksejakten for full los gjennom den demokratiske pressen verden over, jakten på dem som satte alt inn på å hindre denne ulykkelige utvikling, — en verdensomfattende klappjakt innen demokratiene såvel som i sovjet-diktaturene, på dem som de er blitt enige om å skjelle ut som «nazister».

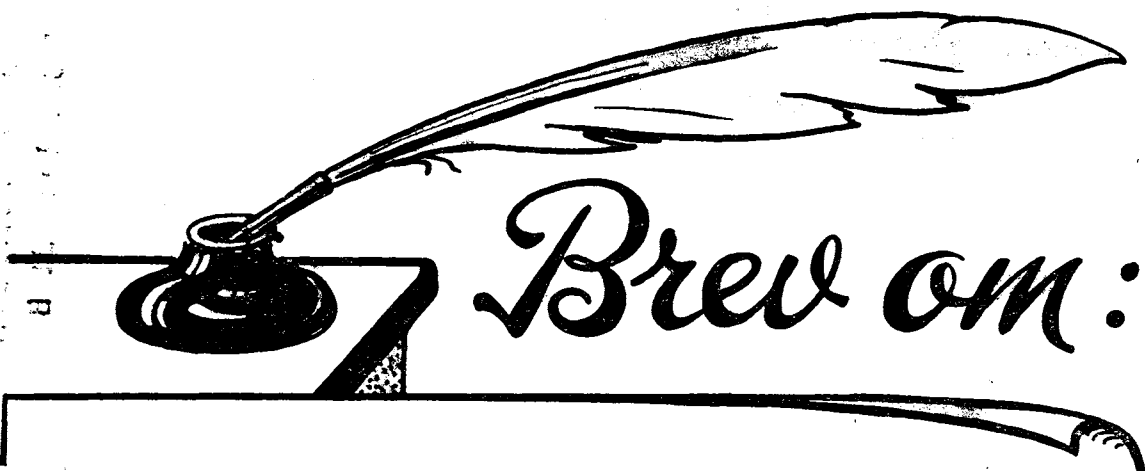
Men ikke nok med det, pressen er full av angrep på, og sjikane av dem som avslører kommunistisk undergravningsarbeide i de forskjellige land, og Kominterns avslørte spioner og agenter kjøres opp som uskyldige forfulgte ofre for «McCarthyismen» — det siste store slagord, idet den mann som bar dette navn og avslørte den kommunistiske spionvirksomhet i sitt land, ble kåret til en slags felles «verdensfiende», både av

Forts. s. 7.

Ut av mørket

Er det på grunnlag av 10 års arbeide med slike filmer at de synes de har erfaring nok til å gi seg ikast med dette triste emne?

Når løgnen er god

Herr Bjørneboe tilsviner «norsk rettsbevissthet» og kjente nordmenn, mener herr Riisøen. Jeg kan til en viss grad være enig. Sannheten vil alltid være den verste tilsvining når det gjelder uhumske saker og personer som de impliserte søker å dekke over til gjensidig beskyttelse. Hva den såkalte kirkefront angår, hvortil herr Riisøen formentlig også regner seg, så har den mangfoldige ganger både under og etter krigen dessverre kommet i skade for grundig å avsløre og tilsvine seg selv på mange slags vis. Der er eksempler nok å trekke frem for offentligheten.

Jeg tar fram et par slike fra den kjente misjonsprest A. Thunems bok «Misjonen i fare». På side 76 står å lese: «— — — i Vårt Lands spalter (for 22. juli 1946) er inn tatt en resolusjon som på tre kristelige sommerstevner ble «enstemmig vedtatt», og i denne resolusjons punkt 3 heter det bl. a.: «Vi lærte under krigen at løgnen kunne være god. I dag er den bare ond». Ja så står det, utbryter herr Thunem og fortsetter: Hvem som lærte kristenfolket dette, nevnes ikke. Men Herrens varselrop gjennom profeten Esaias (kap. 5, 20) lyder her som et mektig stoppesignal: «Ve dem som kaller det onde godt».

Så vidt herr Thunems kommentar til denne forfalskning av gamle kristne grunnsetninger og sannhetskrav. «Avlegg løgnen og tal sannhet, enhver med sin neste». Et beslektet eksempel og typisk for kirkefrontens spesielle kristendom, finner jeg på side 74—75 i samme bok. Jeg siterer: «I dette kristelige dagblad (V. L.) for 13. desember 1945 sto en redaksjonsartikkel med overskrift «Frihetens ryggrad» og følgende noe eiddommelige uttalelse i denne artikkel siteres: «Ikke minst må lovligheten gjenreises etter disse lovløshetens år, da det ofte måtte bli en patriotisk plikt å sabotere de urettmessige makthavere, og et nødverge å sette de ti Guds bud til side».

Som selvtilsvining er vel

disse bespotteligheter og selv-motsigelser synlig nok for normale mennesker. Eller kanskje herr Riisøen vil ta på seg å forsvare både løgnens godhet og suspenderingen av de ti Guds bud? Eller finner han at begge deler er en tilsvining av den kristne barnelærdom vi har fått? En tilsvining av den kristelige og moralske rettsbevissthet?

Herr Thunem nevner bibelordet: «Og I, hvorfor bryter I Guds ord for Eders vedtekters skyld?» Dette ord karakteriserer da også «frontens» virksomhet i så mange henseender.

Men godt, så vet vi da at vi her i landet virkelig har organisasjoner og kristelige myndigheter som kan sammenkalles når som helst og vedta resolusjoner om når løgnen er god og når den er «bare ond» og få vedtaket kunngjort i et «kristelig» dagblad. Men mon ikke vedtaket om den gode løgn fremdeles står ved makt? Hvis ikke tror jeg vi trenger en ny slik bevilling — for «kristenfolkets» skyld.

Apropos løgn og sannhet. Hvis løgnen i en viss periode er av det gode, er selvfølgelig sannheten som utsagn i samme forhold av det onde. Sannheten er dermed dømt som tilsvining av de «gode løgnere», og som ond i det hele tatt i visse forhold så lenge perioden varer.

Lærer.

Forbundet For Sosial Oppreisning

avdeling S. Trøndelag

holder årsmøte fredag 18. april kl. 17 i hotell Phoenix, Trondheim.

Til behandling foreligger, valg av tillitsmenn, redegjørelse for Forbundets arbeide m. v.

Fylkestillitsmannen.

Også en form for DEMOKRATI

«Ved behandling av motstandere er det nødvendig å bruke makt» uttalte MAO TSE TUNG, Kinas røde diktator, etter å ha innrømmet at det kommunistiske regime hadde likvidert 800 000 politiske motstandere.

Så meget innrømmes således offisielt. Meget tyder på at antallet i virkeligheten er langt, langt større.

En av de amerikanske eksperter på det Fjerne Østen — Walter Robenson, anklaget for ikke så lenge siden, ifl. «Los Angeles Times» Pekingregjeringen for å ha likvidert 18 millioner kinesere under den røde utrenskning. U.S.A.'s ambassadør Joseph Drew anslår tallet til 20 millioner.

Men enten det nå er 800 000 eller tyve millioner så bekrefter det atter at folkedemokratiet ikke har noen respekt for menneskeliv.

Allikevel vil Vesten gjerne sam-eksistere med slike stater og slike statsformer, mens det bare nødtvungent, eller slett ikke ønsker samarbeide med stater som Tyskland og Spania, der slike forbrytelser, trass i all verdens hets-propaganda, aldri har funnet sted.

Samtidig ser man også helst gjennom fingrene med, og unnskylder de grufulle forbrytelser mot menneskerettighetene som Vestens kolonimakter stadig gjør seg skyldig i.

Ø.

QUOD EST TIMENDUM DECIPIT, SI NEGLEGAS

«Giv agt hver gang der truer Dig en fare,
Den lurer Dig, tar Du Dig ei ivare».
Sånn var det muligens i Romer-tiden,
Men her ble stadig flere farer siden;
For Strontium kan næsten strangulere oss,
Atommet ellers vil tyranisere oss,
Og midt i radio-aktiviteten
Vi ser så mangt et teknisk tidsvidunder!
Til sidste slutt går hele jordplaneten
Helt plutselig og uten plunder under!

T. L.

I. Thr.

En høvding fyller år

ERLING BJØRNSON

Det vil gjerne bli høvdinger i Bjørnson-etten. Brede, åpne, varme og givende går de sin gang gjennom det norske folks liv. De fyller hverdagen med storm og vind, men også med smil og sol. De peker som ranke, vintergrønne graner mot himlen. De sier de høvdingord i folkets liv som må sies hver gang slekten påny blir viljeløs og vimrende.

Vår Bjørnson, den kjære, elskelige bondehøvding Erling, vanslekter ikke på etten. Rank og kampglad stemmer han fremdeles et bredt og varmt bryst mot løgn og stimmansferd. Det er sannheten og retten som brenner i ham som en evig uslukkelig ild, og derfor har årene også så vanskelig for å bite på ham. Han er den gamle og den evig unge.

Det er ikke nødvendig å fortelle Folk og Lands lesere noe om Erling Bjørnson når han 19. april fyller 90 år. Han er kjent og kjær for alle og det ville nærmest være upassende å gå i trettende og betydningløse detaljer når det gjelder slike folk. For er han

Hvordan jeg ble pasifist

I 23 år før den såkalte «frigjøring» var jeg formann for den stedlige forsvarsforening. Men da jeg så hvordan arbeiderpartiet ved sin «forsvarsminister» Fr. Monsen ødela vårt forsvar og Nygaardsvold kommanderte de uøvede soldater ut i kampen i 1940 mot verdens største krigsmakt, begynte jeg sammen med tusener andre å ta min oppfatning opp til revisjon. Og resultatet ble at jeg siden er blitt pasifist. At man senere har gått inn i NATO forbedrer ikke saken, selv om dette var et plaster for hva det ble gjort inntil krigen.

ikke selve det personifiserte, levende bevis for etterkrigsoppgjørets lurvethet og usannhet? Kan noen som kjenner det aller ringeste til Bjørnstjerne Bjørnsons sønn Erling sette noe som bare smaker av svik mot land og folk i forbindelse med denne bondehøvding som alltid hørte Norges ære og rett synge i sitt hjerte?

Både Erling Bjørnson og vi vet at ikkø alle høvdinger seirer i slaget. Det er ikke det det kommer an på heller. Det det gjelder er å kjempe med ære og for den saks skyld også, hvis så må være, å tape med ære. Og dette har Erling Bjørnson gjort. Har han fremdeles i sin alders nittiende år noe å lære oss andre når det gjelder å bære et nederlag som en mann, og aldri, aldri gi opp kampen for og troen på rettens endelige seir? For sannhet og rett er naturligvis uavhengig av seir og nederlag. Og et nederlag er også bare noe tidsbestemt.

Når varme tanker går til 90-åringen på Aulestad, så er det sikkert mange som også vil si som så, at det er løgn og dikt at Erling Bjørnson er nitti år. Han er faktisk like nyfødt som dagen selv. Et varmt og kjært og glad høvdingbarn med sol og vår og løfter over det hvite hode. Ondskapens og løgnens mørkemakter kan heller aldri gjøre ham noen virkelig skade, for

kan du igjennem dit liv og din dåd bevare det barnlige skjær til det sidste, da har du regnbuen over din gråd, da har du glorien over din kiste.

Vår ærbødige takk og hilsen O. M.

Aftenpostens sarte følelser

Bedre sent enn aldri er et gammelt ordtak, som vi uvilkårlig måtte tenke på da en av våre lesere forleden forela oss en korrespondanse med Aftenpostens direksjon. Det viser seg nemlig at denne høyst respektable institusjon, representert ved høyesterettsadvokat Leif Nagell Erichsen, på sine gamle dager har fått samfunnsbekymringer. Formodentlig gjelder dette da også bladets redaksjon, som hittil vesentlig har utmerket seg ved sin sans for forretningsmessige standpunkter.

Det som har fått bladets aller sarte følelser til å blomstre opp på denne måte, er en annonse som ble nektet inntatt. Annonseren gikk i all ærbarhet ut på å søke en høyesterettsadvokat som ville påta seg å føre en gjenopptakelsessak i forbindelse med etterkrigsoppgjøret, og da annonsøren vel hadde bitre erfaringer med hensyn til engagert «forsvarer» i slike saker, etterlyste han en advokat som var villig til å angripe «retts»oppgjøret fra bunnen av.

Selveste bladets direksjon rykket til syvende og sist ut og forklarte at «Deres annonse ble nektet inntatt i Aftenposten fordi vi i tilfelle den var blitt trykket her, ville ha ansett oss å ha medvirket til en samfunnsskadelig handling».

Så vet vi da altså at dette blad, som under okkupasjonen i første rekke gikk den tyske okkupasjonsmakt tilhånne, nå finner det samfunnsskadelig å få prøvet en av «landssvik»-sakene på bakgrunn av den overveldende masse av nye opplysninger som er fremkommet. Det er samfunnsskadelig i bladets øyne å henvende seg til det norske rettsvesen for å få prøvet sin sak påny når en mener seg urettmessig dømt. Og det er enda mere samfunnsskadelig å forsøke å finne en jurist som deler saksøkerens syn.

Vel, så sarte følelser og slik overveldende samfunnsbekymring kan naturligvis noen ha. Og Aftenposten har som bekjent selv en heroisk og forpliktende fortid å se tilbake på.

La oss friske litt på hukommelsen for å sette denne nyfødte samfunnsbekymring på dette spesielle felt i sin rette belysning.

I saken mot Quislings rikspresesjef fra 9. april 1940 kom det fram at under det første pressemøte Quisling hadde med Oslo-pressen i disse bevegede dager, var Aftenpostens redaktør en av dem som varmt gratulerte Quisling med regjeringdannelsen og forsikret om bladets lojalitet. Den varte da også så lenge Quisling satt med makten, noe et blikk i bladet for første halvdel av april 1940 vil overbevise enhver om.

Aftenposten er iherdig i sin påstand om at det var blodig krig mellom Norge og Tyskland, ikke bare dengang Aftenpostens redaktør gratulerte Quisling, men også etter kapitulasjonen. Men midt under denne bitre krig, nærmere bestemt våren 1941, deltok Aftenpostens velansatte utenriksredaktør i en reise til fiendelandet, hvor han blant annet avla Leipziger-messen et besøk. Rent bortsett fra at han pleiet vennskapelig omgang med tyske fiendekolleger og andre. Alt dette skjedd før bladet fikk noen «naziredaktører».

Senerehen gjorde Aftenposten big business på tyskerarbeide, nærmere bestemt trykning av Deutsche Zeitung og andre tyske blad, og det niholdt på dette trykkarbeide da andre gjorde forsøk på å få del i forretningen.

Det er sikkert ikke nødvendig eller ønskelig å rippe mere opp i disse gamle historier. Vi vil bare nevne at Aftenposten med vanlig sans for det lønnsomme holdt det gående hele «krigen» med standpunkter som var meget akseptable for Reichskommissar Terboven og øyensynlig også for den norske «heimfronten» siden bladets opplag iallfall ikke gikk ned. Vi så heller ikke annet enn at den «nasjonale» del av bla-

Snart glemt?

En iskall novembersøndag i 1956 kjørte Newsweeks reporter Eldon Griffiths gjennom Budapests gater da han hørte ropene:

De røde kommer tilbake!

De røde kommer tilbake!

Men advarslene kom for sent. Det var ingen organisert motstandsfront, bare grupper av desperate patrioter som kastet seg mot de forhatte panservognene.

I løpet av 4 dager var motstanden nedkjempet — knust av det konsentrerte artilleri — slik var det Budapest døde.

*

FN's offisielle rapport på 150 000 ord om Ungarn-tragedien har med ugjendrivelige beviser dokumentert de rødes barbariske nedkjempelse av den ungarske frihetskamp, idet rapporten bygger på overensstemmende beretninger fra øyenvitner.

Den bekrefter bl. a. at da Sovjets Røde Armé marsjerte inn i Budapest andre gangen, kom den med tatarer og mongoler fra det fjerne Sentral-Asia, — etter alt å dømme fordi sovjetlederne ikke turde stole på de mere europeisk-beslektede soldater.

FN-komiteen fordømte også enstemmig Krusjtsjovs provokatoriske uttalelser i et amerikansk fjernsyns-intervju om «at det nyinnsatte ungarske styret gledet seg over alminnelig tilslutning fra folket».

— — —

Tragedier av slike dimensjoner kan glemmes nok så fort, mens oppdiktede greuel-beretninger om «tysk barbari» holdes i live med en aldri opphørende hets, i form av teaterstykker, filmer, bøker, i presse og radio.

dets redaksjonelle medarbeidere — hvorav de fleste røkter sin dont den dag i dag i ny regi — trofast gjorde sin innsats i bladets «nazi»-tid og slett ikke stakk av til Sverige slik alle bra patrioter visstnok burde ha gjort. Nå, det gikk jo bra likevel. Til syvende og sist ble på en eller annen underlig måte både det meste av pengene og «æren» reddet.

Så sett ut fra dette synspunkt, er det visselig ikke for tidlig at bladet begynner å leve opp til sine egne strenge moralkrav om det samfunns-gavnlig slik det må for-tone seg for dem som har «krigs»komplekser. I særdeleshet når det kan gjøres med et så ringe pekuniært offer som det en slik liten annonse fra et formodet lite innflytelsesrikt hold kan innbringe.

Den eneste feilregningen er kanskje at bladets direksjon ikke forstår at stemningen har begynt å snu seg. Det vil-

Olga Bjoner:

Hvordan skal vi nå målet?

Kravet om oppreisning, om revisjon av rettsoppgjøret, er det essensielle i Forbundets arbeide. Men hvordan skal vi få dette til? Jo ved å bygge ut organisasjonen slik at den blir et nett som spenner over hele landet. Det må bli lag og grupper i hver eneste kommune. Da får vi slagkraft så vi kan sette våre krav igjennom.

Vi har ikke bare rett til å kreve en revisjon av rettsoppgjøret, det er en plikt overfor våre nærmeste, overfor dem som kommer etter oss å gjøre det. Og kravet er jo ganske enkelt at vi vil ha oppreisning for den urett som er øvet mot oss, ved at vi ble dømt på falske premisser, at vår ære er krenket og vårt navn trampet i sølen.

Men dette er noe som ikke kommer av seg selv. Vi må arbeide for det hver enkelt av oss. Våre motstandere kjemper med nebb og klør for å holde oppe myten om vår skyld og dette gjør de for å avlede oppmerksomheten fra de virkelig skyldige. De skyr intet middel. Derfor må vi aldri slappe av i vår innsats. Det er den enkelte det beror på, det er deg og meg det spørres etter, det er din og min innsats som er det avgjørende. Dersom alle som er rammet av rettsoppgjøret tenkte og handlet i den ånd at det er jeg som må gjøre det, uten meg går det ikke, ja

Ny brosjyre av prost Hedem

kommer i løpet av kort tid. Sørg for å skaffe Dem den foregående. «Statsmaktens revolusjonære forhold til grunnloven» før den blir ut-solgt, da det i den nye brosjyre er henvisninger til den foregående.

Pris kr. 2,00 + porto.

Forbundet.

le jo ikke ligne Aftenposten å komme sist i rekken når det gjelder å innta nye fordelaktige standpunkter. Skjønt «nye» var altså kanskje sterkt sagt. Det er jo igrunnen bare å ta fatt igjen der en slapp i 1945.

da er jeg ikke et øyeblikk i tvil om at målet innen kort tid ville være innen rekkevidde. Vår innsats må skje gjennom Forbundet, gjennom organisasjonen.

Nå er vi kommet så langt at fylkene på det nærmeste er i orden, kretsene blir bygget ut innen 1. mai og så kommer turen til lag og grupper og de enkelte. Opptil 5 medlemmer blir en gruppe, større medlemstall blir et lag, lagene bindes sammen i kretser, kretsene i fylker. En regner med at innen mai har vi 90 aktive kretsledere og i løpet av våren og sommeren ca. 500 lagledere. Alle disse er innsatsberedte, og enhver forstår nok hvilken veldig maktfaktor de er i Forbundets arbeide.

Nå skal lagene bygges opp. Men sitt ikke og vent til det kommer henstilling fra krets og fylke om å ta arbeidet opp. Sett igang på eget initiativ. I de aller fleste kommuner er det sikkert en eller annen som kan ta det første skritt og sammenkalle til møte hos seg. Velg så formann og hold møter noenlunde regelmessig. Gå inn for å spre opplysning om Forbundet og dets arbeide. Ikke bare til våre folk, men også til dem som står utenfor våre rekker. Det er mange av dem som allerede klart ser humbugen i rettsoppgjøret. Ta også opp saker av lokal art. Kan laget eller gruppen skaffe seg bøker og brosjyrer og annet materiale som belyser våre krav er det utmerket. Dette materiale kan jo gå på lån. Tegn medlemmer til Forbundet og tingere til Folk og Land. Dersom hvert medlem satte seg som mål å tegne minst ett medlem og en abonnent på bladet, ja da skulle det monne. Er dette uoverkommelig? Nei, det er det ikke.

La oss nå kjøre for fullt og ikke slappe av. Greier vi dette nå, da blir vi så sterke at vi kan gjøre vår innflytelse gjeldende helt fram til valg og Storting.

Men gjør det selv, sitt ikke og vent på at andre skal gjøre det!

Olga Bjoner.

Debatten som avslørte

det norsk skoleungdom ikke får vite om 9. april 1940

For stappet auditorium på Blinderen 5. mars åpnet formannen Stangen møtet med disse ord: Vi som er unge i dag sitter med endel uklare forestillinger om meget av det som forbinder seg med hendingene omkring 9. april 1940. Derfor har vi arrangert dette diskusjonsmøtet med rektor, dr. Midgaard som innleder:

Dr. Midgaard uttalte blant annet:

— I samsvar med sine tradisjoner på dette, erklærte Norge (3. 9. 1939) seg nøytralt, likesom de andre nordiske land. For å ivareta Norges plikter og rettigheter som nøytral stat, ble sjøforsvaret, det vil si, marinen og kystartilleriet delvis mobilisert og satt opp som redusert nøytralitetsvern. Under 1. verdenskrig var disse enheter fullt mobilisert, og festningene hadde også dekningsavdelinger av Hæren under hele krigen.

Når det samme ikke fant sted her var — ifølge Midgaard — årsaken den katastrofale mangel på øvede mannskaper i Marinen og Kystartilleriet.

Den norske regjering la an på en streng nøytralitetspolitikk. Denne linje hadde enstemmig tilslutning i Stortinget, og sikkert også hos den alt overveiende del av folket. Det har fra enkelte hold vært hevdet at regjeringen ikke holdt den nøytralitetslinje den hadde forkynt (3. 9. 1939), og det ble da særligpekt på tonnasjeavtalen med England 11. november 1939, som ga dette land rett til å bruke den største og mest moderne del av den norske handelsflåte.

Anklagen mot regjeringen i denne sammenheng er grunnløs.

*

Nøytralitet på det økonomiske område kan ikke gjennomføres på den måte at man på alle punkter gir fifty-fifty til hver side. Det må tas hensyn til landets økonomiske og geografiske situasjon, og det er innlysende at en sjøfartsnasjon som Norge må

ta hensyn til England, når det gjelder skipsfart.

De fleste og alvorligste nøytralitetskrenkelser på den norske kyst ble utført av engelske sjø- og luftstridskrefter.

*

På den annen side har vi den hensynsløse tyske u-båtkrig. I tiden 3. september til 8. april 1940 senket tyskerne på det åpne hav 55 norske handelsskip på tilsammen 120 000 brutto registertonn og 393 sjømenn mistet livet. Til tross for alle krenkelsene, greide vi å holde oss nøytrale og utenfor krigen til 9. april 1940.

I løpet av de tidlige morgentimer denne dag, og utover dagen, ble Oslo, Moss, Horten, Arendal, Kristiansand, Egersund, Stavanger, Bergen, Trondheim og Narvik besatt av tyske tropper. Fra disse utgangspunkter ble så hele landet okkupert i løpet av to måneder.

*

— Jeg vil med engang slå fast som min oppfatning, at tyskernes angrep på vårt land, ikke var fremkalt eller foranlediget av vår regjering.

*

Norske torpedobåter var kommet tilstede (i Jøssingfjord) og nedla protest (mot Cossacks inntrengen), men etter ordre fra kommanderende admiral, ble det ikke skutt på de britiske skip. At det var en krenkelse av Norges nøytralitet som var begått fra britisk side, er hevet over tvil. Et «teknisk» nøytralitetsbrudd kalte den britiske statsminister det. Det er sikkert at Altmark-affæren skapte forbitrelse i Tyskland, og ble tatt som vitnesbyrd om at Norge ikke ville eller kunne hevde sin nøytralitet overfor England, men den egentlige årsak til den tyske Norges-aksjon var den etter mitt skjønn ikke...

Dr. Midgaard uttalte at den rette bakgrunn for den tyske Norgesaksjon fant man i viseadmiral Wolfgang Wegeners bok i 1929 — «Die Seestrategie des Weltkrieges». Han hevder her som en stor feil at Tyskland i den første verdenskrig ikke gikk til okkupasjon av Danmark og Norge for dermed å bryte den britiske blokade. Midgaard nevnte admiral Carls og storadmiral, dr. Raeder som forkjempere for Wegeners ideer.

Midgaard viste seg med andre ord helt fremmed for den dokumenterte tankegang som

er blitt lansert i Folk og Land av forskeren, cand. oecon. Leif SUNDT, at Norge ble lagt ut som åte for Tyskland, av Norges medfødte «venner». Det samme hevder som kjent dr. Scharffenberg, blant mange andre virkelige forskere.

Hva norske skolebarn lærer om forspillet til 9. april:

Rektor Midgaard stenografisk:

«Så vidt jeg kan se, har det heller ikke lykkes å finne noe grunnlag for at Raeder skulle sitte inne med opplysninger om engelske planer mot Norge. Vi vet at det ikke forelå noen planer om dette, og påstander om dette henges i løse luften. Både Raeder og hans kronvitner kom med opplysninger som ligger på det helt groteske plan. Det hadde hendt noe i mellomtiden. 10. desember (1939) kom QUISLING til Berlin og begynte sin virksomhet for å få Tyskland til å okkupere Norge. Under samtalene gjorde Quisling alt for å overbevise Hitler om at Vestmaktene ville sette seg fast i Norge, i forståelse med den norske regjering, og fortalte om en hemmelig avtale mellom Norge og England (som Scharffenberg stadig etterlyser. Folk og Lands bemerkning).

Barne- og ungdomsoppdragere, rektor Midgaard som har oppdaget orienterte tilstede, fortsetter stenografisk i Realisforeningen:

«Vi vet i dag at dette ikke er sant, men det er hevet over tvil at Quislings ord gjorde inntrykk på Hitler og Raeder. På den annen side må man vokte seg for å overvurdere Quislings rolle, og ikke gjøre ham eneansvarlig for okkupasjonen. Han ville ikke ha sluppet fram til Hitler hvis ikke mektige krefter allerede hadde vært i sving.

— Når det gjaldt Gøring var han meget kjølig stemt overfor det hele. Det er også riktig at Hitler helst hadde sett at de skandinaviske land var nøytrale.

Midgaard forsnakker seg:

Stenografisk: Vestmaktene regnet da med at deres hærsetting av punkter på den norske kyst kunne finne sted med norsk samtykke. Dette regnestykke vet vi var riktig. Det hersket enighet mellom alle i vårt land (??), om at hvis vi skulle måtte oppgi nøytraliteten, måtte vi ikke komme i krig med England.

Det betyr ikke at den norske regjering hadde solgt seg til England (???), eller inngått unøytral avtale (???). De som prosederer på det

Rektor Dr. Midgaards nå ensomme teori om «det tyske uprovoserte overfall» ikke lenger holdbar

Når blir den tatt ut av skolebøkene og erstattet med sannheten?

grunnlag, viser skrøpelig tenke-evne, sier Midgaard ordrett til en forsamling, hvis tenke-evne han totalt under vurderer.

*

Spørsmålet er da om mineutlegging var kjent på forhånd av tyskerne, og hadde drevet dem til aksjon?

Jeg mener vi kan svare nei på dette spørsmål

Hermed slutter sitatene fra Midgaards foredrag.

Harald Franklin Knudsens sensasjonelle replikk

Harald Franklin Knudsen, som første debattant etter foredraget slo fast at det vesentlig var ungdom på tilhørerbenkene, og han uttalte sin forferdelse over at norsk ungdom skulle være henvist til slike opplysninger som de foredragsholderen — rektor Midgaard — hadde gitt.

Fremstillingen ville han karakterisere som helt usannsynlig, men gikk ut fra at rektoren ikke visste bedre. Etter et raskt tilbakeblikk i Norges nyere historie og etter å ha henledet riksadvokat AULIES oppmerksomhet på den kommende opplysning, meddelte Franklin Knudsen så at hann personlig var blitt meddelt av lord... i London, at engelske og franske stabsoffiserer med den norske regjeringens samtykke var i Norge 16. mars 1940 for å rekognosere landingssteder. Hans hjemmelsmann var medlem av Churchills krigskabinett.

O.r. sakfører Sverre Hartmann tenker på doktorgraden

Det var fortjenstfullt av dr. Midgaard å legge fram spørsmålet. Meget i hans foredrag var riktig, men meget var også galt. Imidlertid, selv en uriktig fremstilling kan ha sin store misjon, idet den kan bidra sitt til å belyse forholdet. Jeg synes Midgaard valg-

at et galt utgangspunkt med den tyske innmarsj i Polen. Det hadde vært riktigere å begynne med avtalen av 23. august 1933 mellom Russland og Tyskland. Det forrykket hele konstellasjonen i Europa. Det som til syvende og sist blandet Norge inn, er utviklingen i Finland, og forsøkene fra Vestmaktene på å utnytte forholdene internasjonalt til å legge hånd på malmfeltene.

*

MAN TAR HELT FEIL HVIS MAN TROR AT TYSKERNE VAR DÆRLIG UNDERRETTET. Den tyske minister i Helsinki var meget godt underrettet. Han kunne allerede den 2. januar (1940) meddele at en oberst i Gamelins stab var kommet til Finland for å drøfte engelsk intervensjon, men allerede i sin første innberetning gjør minister Blücher oppmerksom på at hensikten bestemt er å sikre seg kontrollen over malmfeltene. Deretter løp rapportene ustanselig og i økende omfang.

*

Angående punkt 2 hos Midgaard: Han sa at tyskerne avfant seg med at vi inngikk tonnasjeavtalen med England fordi de regnet med å få det igjen på andre områder.

Det er ikke korrekt, for tyskerne visste ikke om tonnasjeavtalen. De visste om avtalen om en bestemt betalingsmåte, men ikke om kollektiv avståelse til England. Det foreligger interessante dokumenter av 11. januar 1940 som jeg i høst har fått adgang til i det tyske utenriksministeriums arkiver, hvorav fremgikk at tyskerne hadde ingen anelse, men truet med visse represaller hvis nordmennene avsto tonnasjen. Man kan slutte av innberetninger tre dager før invasjonen, at først da var tyskerne klar over avtalen. Men det var jo noe sent.

Vårnans betydning for 9. april

— Det er også interessant å nevne møtet i Stortinget da Stray, venstre, foreslo drastiske innskrenkninger i forsvaret, fordi han mente det var landssvik å ødelegge vår onna på grunn av den militære situasjon. Da Quisling reiste til København, hadde han med seg dette moment og fremla dette synspunkt — hevdet Hartmann — for den tyske oberst. Quisling sa også her at han hadde sikre opplysninger om engelske planer overfor Norge.

SCHEIDT OG HAGELIN

ANTE HVA BRITENE PØNSKET PÅ

Gode miner til slett spill

Hartmann sa: Det overmåte interessante er at Hagelin og Scheidt har hatt en gan-

Kaptein Olaf Holm:

Om disiplin og litt til

1.

Fylkesmann Trygve Lie gir i en av sine erindringsbøker en skildring av hvorledes han og en rekke andre dignitærer på reise fra Elverum til Andalsnes i lengere tid ble oppholdt ved Dovre av en tysk løytnant i spissen for en tropp falmskjermjegere. Den unge mann har åpenbart hatt besluttsomhetens nådegave. Han ble, iflg. den krigshistoriske beretning anfalt både fra syd og nord av ialt et par bataljoner og holdt dem unnav seg eller slo seg igjennom etter som det trengtes.

Forfatteren bemerker som trøst, at norske soldater kjemper godt, når de bare forstår hvorfor. De som var satt inn på Dovre forsto altså ikke det. Etter en menneskealders agitasjon om at man ikke har noe å slåss for, kan det ikke godt ventes at soldater skal våge liv og lemmer

ske eiendommelig evne til å treffe i sentrum av sannheten. Deres rapporter viser en temmelig nøyaktig overensstemmelse med de britiske planer. Englenderne var bare så redde for verdensopinionen og forsøkte å legge kortene slik på bordet at de fikk opinionen i ryggen. Det var bakgrunnen til mineutleggingen. Det var virkelig gode miner til slett spill.

Så kommer Hartmann med meninger som vil forsinke hans professorat, men ikke stoppe det, hvis han ellers fyller målet: Tanken med minene var invasjon via provokasjon. Man tenkte seg at tyskerne ville reagere med å sette foten i Danmark, og trodde de ville ikke våge mer. Så ville englenderne få tilstrekkelig tid på seg, og når nordmennene så tyskerne rykke frem, ville de slippe englenderne inn. Det var tanken og det var planen. Det

for at nettopp «det brukne geværs» apostler kan få rømt. Han har vel også hatt noen vanskeligheter med å tilegne seg den politiske visdom i å gå til krig for å demonstrere sitt parlamentariske fikenblad. «Der Soldat hat für das unnötige ein sehr zartes Gefühl» lyder salig general Clausewitz's uødelig ord, hvilket på norsk er: «Soldaten har meget fintmerkende følelser overfor det som er unødig». Noen hver kjenner seg vel selv igjen fra sin soldatertid. Hvorom allting er, så er det ingen grunn til å tro at begivenhetene på Dovre i all sin bedrøvelighet skyldes feighet.

2.

Nå er forfatteren kjent som en realitetenes mann uten særlige tilbøyeligheter til den alminnelige ønsketekning. Man spør seg derfor, hva

er ganske opplagt. Såvidt professorspire Hartmann, som i dag ikke vil skrive sannheten at Vestmaktene la Norge ut som åte for Tyskland, og lar vår hjemlige kronnoksagt feire Churchill for jobben etterpå.

Hartmanns konklusjon

Imidlertid, opplysningene viser, at hvis det hadde vært en noenlunde rimelig mobilisering i Norge — rent bortsett fra forholdene i Danmark — så ville Hitler ganske sikkert rygget tilbake for dette foretakende. Hadde nordmennene mobilisert, hadde vi ikke fått disse farlige rapportene om Englands forberedelser. Det var ikke tanken på baser i Norge som ga Hitler lyst på Norge, men det hele var ulykkeligvis basert på summen av rapporter om franske og engelske planer.

Forts. neste nr.

Nøytralitetserklæringen som ikke skulle holdes

«Vi Haakon, Noregs Konge gjer kunnig:

Vi har vedteki å halde oppe fullkommen nøytralitet for Noreg i den krigen som har broti ut mellom Storbritannia og Frankrike på den eine sida og Tyskland på den andre sida.

For nøytraliteten for Noreg gjeld dei forskriftene som er utferda med den kongelige kunnngjeringa fra 13. mai 1938, sfr. kgl. res. frå 2dre desember s. å. i samband med deklarasjonen frå 27de mai 1938 mellom Noreg, Danmark, Finnland, Island og Sverige.

Gjevi på Oslo Slott, den 3. september 1939.

Under vår hand og riksseglet.

HAAKON R.

JOHAN NYGAARDSVOLD

er det for historiske begivenheter han sikter til som dekning for sine ord.

Vikingene viste ifølge Sagaen megen pågåenhet og fikk endog plass i ofrenes kirkebønn, hvilket våre skolebøker synes å anse som særlig ærefullt. Men det var nå nestens gods de var ute etter, så det kan ikke være dette forfatteren sikter til.

Usurpatoren Sverre, som vel var den første eller en av de første, som forega å kjempe for en sak, hadde som den kloke mann han var, ikke større tillit til sine neverskodde tilhengeres tro på både hans sak og legitimiteten i hans krav på tronen, enn at han fant det sikrest å avgi det kjente løfte, som skal være så storartet: «Den som dreper en lendermann skal selv bli lendermann». Et pøbelløfte til Karks avkom.

Parolen fra Ilevolden stikker hestehover frem både her og der i våre dager, selvfølgelig under helt risikofrie forhold, — denne gang. Kjesæter med sitt kartotek! Et sirkulære i Oslo kommune med oppfordring til angiveri, for ikke å tale om «Rettsoppgjøret» og den nidkjærhet som utvises i det såkalte Erstatningsdirektorat. De agerende, som ennå ikke har fått sin belønning, får den nok. Gru ikke for det. (Det får bli gjenstand for en senere skål). «Kretsens»: «Vi har menne». Det var nå ikke akkurat det parlamentariske fikenblads gjenoppstandelse, man blåste til kamp for i den leiren av storpatrioter og «gode» demokrater.

Sagaen beretter at «folket klaget over kong Sverres år-menn». Hvordan er det med det idag?

3.

Sverres løfte viste seg særlig virkningsfullt. Der inntrådte «uår på menn, det værste av alle uår». Dette uår har siden vart ved og landets skjebne gjennom de følgende århundrer ble deretter. Den siste «lendermann» fikk man endelig livet av i 1945. Det

(Forts. s. 6).

Minneblad fra kampen mot bolsjevismen

Norske skyttergravssoldater fra Den norske Legion

Det er en gråværsdag ute i de fremste stillinger. Sola har enno ikke klart å trenge gjennom den tunge morgentåka som gir landskapet et preg av skyggelig ubestemmelighet.

Gutta står på sine poster. Noen med geværer og handgranater. Andre ved maskingeværene. Noen ved bombekastere og andre ved panserkanoner.

Fram gjennom grava kommer kompanisjefen. Russerne har foretatt et av sine vanlige angrep i grålysinga.

Kompanisjefen stopper ved en av gutta.

— Jaså, get, du står her og skyter?

Gutten gjesper, flirer bredt og snyter seg kraftig i fingrene.

— Ja, jeg gjør da det.

— Er det noe å skyte på nå da?

— Tja kommer det drevende, det er som en tar det.

— Noen russere er det vel ikke?

— A jo, det er da det, og.

— Hvor da?

— Tja, det ligger jo en handfull lik framom her og så er det noen som forsøker å stikka av borte ved piggråd-

sperringa der til høyre.

— Jaså.

— Ja, men noen av gutta gikk til motangrep og resten tar fjerde med maskingeværa.

En av gutta kommer trekende med en russer fra Ingenmannsland.

— Hei, kompanisjef. Jeg glemte patronbeltet mitt og da tok jeg likegodt med han herre tilbake.

Hvoretter han overlater russeren til kompanisjefen og stikker inn i bunkeren etter sitt patronbelte. Et øyeblikk etter er han tilbake og forsvinner over gravkanten ut i Ingenmannsland.

Kompanisjefen rister på hodet, tar russeren med seg og rusler ned gjennom grava til sin bunker. Gutten ved geværstanden legger på nytt an og en av russerne borte ved piggråd-

sperringa kommer i vegen for patronen og er ikke mer.

Slik omtrent kan en karakterisere gutta. Det er lik som ikke noe å gjøre vesen av det hele.

Det skal være sånn. Nordmannen forneker seg ikke.

Hvis en mor hadde sett sin sønn enten han no var kon- torist i forsorgsvesenet, an-

Om disiplin -

(Forts. fra s. 5).

skjedde på Akershus etter forutgående tidsmessig og stedeføret rettergang. En drev man også i døden borte i Canada.

4.

Siden hærens opprettelse i 1648 har den utført mange ting, som den har ære av, men der er intet som tyder på at det skyldes annet enn god soldatermoral, rett og slett. Ola er anlagt for å gjøre sin plikt. Men ikke alt er storartet. Man har søkt sin ære i flukt og i fall før også, men jeg skal ikke være så uelskverdig å ta anegalleriet hos enkelte «gode» nordmenn og profitører ned til nærmere beskuelse.

Etter begivenhetene på Dovre derimot er det inntruffet tilfeller, som gir forfatteren full dekning for sine ord. Det er vel det han sikter til, hvis det er noe.

Til kamp i Vest meldte der seg frivillig i alt 1 — ett — kompani, Linge kompaniet kallet, som med rette er hvervet seg navn og ry som krigere.

Til kamp i Øst stillet Nasjonal Samling — av enkelte kalt «bermen av det norske folk» — og dermed likesinnede 50 — femti kompanier (for å regne med samme militære enhet). De ervervet seg også navn og ry som krigere. Tapsprosenten var langt langt over, hva som er vanlig. (En «falt» også på Akershus etter å være kommet hjem til sine landsmenn. Resten ble fradømt retten til å tjene i hæren!!)

I disse forhold har forfatteren dekning for sine ord, om han finner grunn til å vedkjenne seg det, hvilket turde være tvilsomt.

Når Linge kompaniet kommer på tale blant de «gode»

leggsarbeider, kjøpmann eller bondesønn, ville hun ha grått sine bitreste tårer.

Skjeggete, skitten, lusete og fæl, rusler han omkring der ute i gravene med hendene dypt plantet i bukselommene. Av og til titter han forbauset over gravkanten når det lyder et djiiit-djiiit forbi øret hans. Det er jo forargerlig at noen kan finne på å skyte på slike fredsæle gutter. Av og til stopper han opp, stikker en lang finger ned i pipehodet og stryker av en fyrstikk. Glad og fornøyd damper han så på pipa mens leira gråter over å måtte gi slipp på støvlene der han slentret ned gjennom grava.

Han er blitt skyttergravsoldat.

F. E. (i Legionsminner).

nordmenn, får man inntrykket av at hver især identifiserer seg med disse folk og er dermed selv fluksens en tapper kar.

På den annen side synes Linge folket å være en avgjort forakt for ridderne av det store ord. Blant dem kan der ikke rekrutteres kvalitetssoldater, og derfor heller ikke et Linge kompani.

«Gutta på skauen» og deres ferietilværelse kan forfatteren ihvertfall ikke ha tenkt på.

5.

Ifølge den fra første verdenskrig berømte marsjall Foch vil under ellers like forhold, den part som har den høyeste moralske motstandskraft, — av enkelte i en eller annen hensikt smakkfullt kalt «kadaverdisiplin», — gå av med seiren. Lukker man øynene til for dette krigens ubønnhørlige krav, så opplever vi et nytt 9. april.

Vi ser av dagspressen, når en eller annen ung man har desertert fra en fredelig norsk ekserserplass for å besøke kjæresten eller liknende og så kommer for retten, at noe som kalles «tilpassningsvansker» er formildende omstendigheter. Alle har «tilpassningsvansker» når de i et slag står overfor døden. Skal han da begynne «å forstå», hva det hele skal tjene til, så går det uvegerlig som på Dovre.

Det er ikke noe ubehag eller råskap forbundet med en gjennomført disiplin — ihvertfall ikke for ordentlige mennesker. Det er det eneste soldater har å holde seg til, når situasjonen krever, at han må overvinne sin frykt for døden, den intet levende vesen unngår.

6.

Verdenskrigens sluttresultat er et samarbeide mellom Vestens folk, inklusive Tyskland, som av Vidkun Quisling foreslått for trede år siden. (Les hans bok: «Russland og vi»).

Engelskmennene er kloke folk, som straks har tatt konsekvensen av denne realiteten fullt ut, i motsetning til de hjemlige jeremiader og mangel på alminnelig folkeskikk, som dukker opp når en alliert tysk general viser seg her i embeds medfør eller nødvendig samarbeide kommer på tale. Det er den spesielle norske form for «patriotismens» siste krampespark. Visse tegn tyder på, at man hos dem som bestemmer retningen begynner å gå trett av skrikerungene i nord — og det er ikke heldig.

Den kjente engelske militærskribent Lidell Hart skri-

Østerriksk pater forteller sannheten om Dachau

Den østerrikske Pater Roth, som selv i en rekke år satt internert i konsentrasjonsleiren Dachau har på forespørsel skrevet følgende redegjørelse til et nasjonalt tidsskrift i Østerrike om forholdene i denne konsentrasjonsleir:

«Etter å ha mottatt Deres forespørsel, svarer jeg Dem som tidligere konsentrasjonsleirfange i Dachau, hvor jeg var internert fra 1941 til 1945 av Gestapo. Som konsentrasjonsleirfange er en tilbøyelig til å overdrive. Jeg vil bevisst holde meg borte fra det og være objektiv. Såvel konsentrasjonsleirfanger som tidligere nazister har latt det gro fram eventyr om konsentrasjonsleirene og om Dachau. Konsentrasjonsleirfanger som gjorde det i hat, har oppfunnet og overdrevet beretninger om tortur. Dertil hører eventyret om at det i Dachau var død omkring 500 000 mennesker, at mennesker ble brent levende, at det fant sted massehengninger o.s.v. — lutter eventyr. Det var ilde nok som det var uten at en behøver å legge noe til».

I henhold til Pater Roths brev hadde Dachau riktignok et gasskammer, «det var imidlertid ikke ferdig» og i Dachau «er heller ikke en eneste fange blitt gasset».

Som en ser en noe annen beretning enn den de norske aviser har brakt og fremdeles bringer! Med hensyn til det uferdige gasskammer, så fortalte som bekjent leirledelsen selv at det var ment til avlusningsanstalt og noe bevis i motsatt retning finnes det jo ikke.

ver i (Morgenbl. 11. 12. f. å.) om hva der kreves for å motstå et mulig russisk angrep:

«Hvilke styrker trenger NATO for å gardere seg mot dette? En analyse av de siste stadier av siste verdenskrig viser at de allierte angrep mot tyskerne sjelden lykkedes hvis ikke de angripende tropper hadde en tallmessig overlegenhet av 5 mot 1, ledsaget av herredømme i luften, og noen ganger mislykkedes angrep selv med tallmessig overlegenhet av 10 mot 1. Og på Østfronten hvor de russiske styrker ikke hadde noe slikt avgjørende herredømme i luften, holdt tyskerne ofte stand mot russiske angrep til tross for russisk overlegenhet i menn og våpen på 7 mot 1, eller enda mer».

Mangelfull disiplin må betales med blod — eller nederlag.

7.

Linge kompaniet og front-

Blir det likevel upartisk gransking?

Ny fase i saken Kreuger - Bonnier

Etter at regjeringen i henhold til justisministerens interpellasjonssvar hadde avvist noen medvirken til utredning av tvisten Kreuger—Bonnier, så det ut til at det ikke skulle bli noen utredning, skriver «Fria Ord». Firmaet Bonnier hadde nektet å gå med på Torsten Kreugers forslag om utredning, som var bygget på svensk lovs vanlige bestemmelser om voldgift, d.v.s. at hver av partene valgte en representant, hvoretter disse ble enige om en upartisk oppmann. Isteden hadde Tor Bonnier foreslått en utredning gjennom de tre presseorganisasjoner Publicistklubben, Tidningsurgivareforeningen og Journalistförbundet. Dette hadde Kreuger på sin side avvist under henvisning til at firmaet Bonnier i motsetning til Torsten Kreuger hadde meget stor innflytelse i disse organisasjoner, hvorfor det kunne være tvil om deres upartiskhet.

Saken var således kommet inn i dødvane og det var grunn til å tro at det var nettopp dette Bonnier-siden ønsket. Nå har imidlertid Torsten Kreuger meddelt at

han for sin del samtykker i en utredning gjennom Publicistklubben, «da dette synes å være den eneste mulighet til å få istand en upartisk gransking». Kreuger legger til at han er villig til å betale omkostningene med denne utredning med inntil kr. 50 000. Han legger dog til at det nye materiale han kommer til å legge fram ikke må holdes hemmelig for almenheten.

Denne meddelelse må tolkes slik at Kreuger nå mener å ha fått garanti for at utredningen blir upartisk, skjønt han fastholder sin mening, at en undersøkelse etter mønster i voldgiftsloven ville være det riktige.

Under disse omstendigheter må en hilse Kreugers beslutning med glede, skriver vår svenske kollega. Utredningen må en anta blir fullstendig, og granskerne bør således selvfølgelig avhøre vitner, som fhv. utenriksminister Günther, sendemann Schmidt m. fl. Dessuten må naturligvis alt det nye materiale som kan bli fremlagt bli gransket.

Herr Kreuger synes å være sikker i sin sak.

Norges vei inn i krigen

Aftenposten inneholder den 9. april 1943 lysende dokumentasjoner av Norges vei inn i krigen. Under sin daværende habile redaktør — gjengir Aftenposten hva Osloavisene skrev i sine ledere 8. og 9. april 1940, og det NB i full uavhengighet.

Tyskerne hadde på det tidspunkt ikke satt en eneste strek i manuskriptene.

Dagbladet kommenterte voldsåden (mineutleggingen) redaksjonelt allerede i sin middagsutgave 8. april. Her skrev redaktør Einar Skavlan under tittelen «Nye farer» bl. a.:

«Den britiske og franske mineutlegging innenfor norsk sjøgrense er et av de farligste slag som er rettet mot norske interesser hittil under verdenskrigen. Det er klart at

kjemperne var landets eneste «Sven Dufvaer» gjennom «de lange fem år». Heller ikke tyskerne er født med disiplinen i blodet, men de har en tradisjon å bygge på og de er klar over at kravet er absolutt og en uomgjengelig krigsfaktor.

Tror man å slippe unnav dette krav, så faller «Dovre» også neste gang. Og det er en alvorlig sak.

Norge på det aller kraftigste må protestere mot slik krenkelse av norsk suverenitet.

Mineutleggingen kommer som et kupp, det har ikke på forhånd vært rettet anmodning til Norge om selv å legge ut miner, slik som Norge gjorde utenfor Utsira i forrige verdenskrig. (Ifølge senere opplysninger, lagt fram av Scharffenberg, var en slik anmodning fra britisk side rettet til Norge).

Når minene er lagt og står under sterk britisk bevoktning har den norske flåte ikke maktmidler til å fjerne dem.

At norske territorialfarvann på denne måte er gjort til krigsfarvann, vil reise de største vanskeligheter for oss overfor både de allierte og Tyskland. Det vil stille store krav til klokskap og beslutsomhet hos våre styremakter. Som krigsmiddel er det ikke mulig å si hvem av de stridende som vil ha fordel av denne forandrede stilling. Norske territorialfarvann har hittil gitt beskyttelse for en meget større utførsel til England enn til Tyskland, som nå vil bli meget usikker».

Vi skal senere gjengi hva de øvrige Oslo-aviser skrev, uten å være under sensur.

Olaf Holm.

A. L.

Otto Skorzeny -

(Forts. fra s. 1).

li» offiser rote seg bort i det tulle og lot det ukjente null Otto Skorzeny få stillingen. Han ble utnevnt til kaptein og fikk et kompani under seg. — Førerens ordre var utført.

Det varte ikke lenge før Skorzeny oppdaget han ikke var populær i de høyere militære kretser. Han fikk liten støtte ovenfra, og gjorde altså samme erfaring som så mange andre der kommer med nye ideer. Han utnevnte derfor Karl Radl til sin adjutant med oppgave å ta seg av all kranglingen. For Karl Radl studerte juss, hadde anlegg for knep, lureri og fanteri og kriget derfor lykkelig med myndighetene om lover, regler, bestemmelser og sjemaer, alt sammen ting som byråkrater og

høyere offiserer liker å krangle om.

En dag i juli 1943 ble så Skorzeny hentet til Hitler- og presentert for ham sammen med fem andre offiserer. Hitler snakket med litt hver av dem og sa så til Skorzeny:

«De blir her! De andre går!»

Da de var blitt alene, fortalte Hitler at Mussolini var blitt arrestert og gjemt bort etsteds og fortsatte så mens Skorzeny stirret på ham som forstenet:

«Jeg kan ikke og vil ikke overlate Mussolini til sin skjebne. Han må bli befridd før forrederne kan få overlevert ham til fienden! De, Skorzeny, skal redde min venn. De vil ta enhver risiko! De vil ha held med Dem og Deres held vil ha en voldsom virkning på krigens gang! Dette er en misjon hvor De vil være ansvarlig for meg personlig!»

Så fløy Skorzeny til Roma. Hitler hadde sagt at bare 5—6 mann visste om hans misjon og hva nå Mussolini angikk, så visste tyskerne ikke hvor han var.

Etter en måneds stillferdig snusing fikk Skorzeny sikker rede på at Mussolini ble holdt som fange i høyfjellshotellet Campo Imperatore der lå på en 6000 fot høy fjelltopp i Apennerne. Fjelltoppen var omgitt av et regiment og i hotellet var der plasert en vakt på 250 mann. Der var hverken vei eller sti til hotellet, bare en langbane.

8. september fløy Skorzeny og Radl over hotellet og fotograferte det og neste dag kl. 12.30 gikk det løs. Altså midt på lyse dagen. «Ingen vil tro

Forts. s. 8.

empel har vi i den Røde Hærs massakrering av den nasjonale polske hær ved Katyn, en forbrytelse som tyskerne fikk skylden for, — et propagandanummer som hisset til et skummende hat til «nazismen» i siste del av verdenskrigen og etter krigen.

Undres på om den ensrettede norske pressen noensin-

Demokratisk -

(Forts. fra s. 1).

Moskva, Washington, London, Paris og naturligvis Oslo. Alt bidrar til å øke muligheten for nye sovjet-satelitter på vår klode.

Fienden innenfor murene.

Med en samstemmighet som er helt nifs går jakten på antikommunister gjennom verdens presseorganer. Og dukker der opp i et annet land, som for eksempel Argentina, en mann som nekter å følge den brede vei, sørger mektige internasjonale krefter for å undergrave hans stilling, provosere indre uroligheter og få ham fjernet. Og ikke nok med det, klappjakten går videre gjennom andre land for å gjøre ham til en fredløs på jorden.

Det samme gjelder Egypts antikommunistiske og nasjonale fører, statsminister Nasser, idet vestens demokratier gjør hva de kan for å jage ham i armene på Kreml. Hele verdensopinionen alarmeres for å skape avsky for «nasjonale diktatorer», som kunne være et bolverk mot den aldri hvilende røde imperialismen.

Om de rystende grusomheter og den barbariske krigføring som Vestmaktene ikke nektet seg noe av, ved rasering av hundrevis av åpne tyske byer og massedrap på sivile, hundretusener menn som kvinner og barn overgitt til den grufulle død i fosforbombenes etsende helvete, redsler uten sidestykke i sivilisasjonens tidsepoke — om slike ting ikke bare tier den demokratiske pressen, men spaltene har i årevis vært oversvømmet av beretninger om tyskernes barbariske krigføring. Det mest typiske eks-

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLFRN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Annelise Parow

TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

Oslo Stigefabrikk

Brand-, maler- og skyvestiger
oljet, m/ kadimerte beslag.

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8
Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Leseverdige bøker

Hermann Boehm: «Norge mellom England og Tyskland».

Innb. kr. 20.00.

J. McCarthy: «Den forspilte seir».

Heft. kr. 11.00.

Erik Lærum: «Dansk soldat i krig og fred».

Heft. kr. 9.00.

Erik Lærum: «Suez-Ungarn-Polen-Cypern».

Heft. kr. 7.00.

V. Pürschel: «Rett kurs».

Heft. kr. 14.00.

Jens Bjørneboe: «Under en hårdere himmel».

Innb. kr. 25.00., heft. kr. 20.00.

P. THJØMØE

Postboks 122 - Stavanger.
Tlf. 21133 - Postgiro 64042.

ne blir klar over hvilke her- rer de tjener med sin fortsatte «nazi»-hets — sin fortsatte mørklegging av sannheten omkring den annen verdenskrig om årsakene til krigsutbruddet i 1939, om forløpet av krigen og de anvendte metoder, og om de redsler som fulgte med fredens utbrudd, — og hvilke konsekvenser denne fartielse av SANNHETEN i tidens fylde kan komme til å få, ikke bare for dem selv, men for hele Vestens fortsatte eksistens.

de profundis.

Vår inderlig kjære
fhv. politioverbetjent

Karl O. Karlisen

døde den 12. 3. på Bærum sykehus og ble bisatt idag.
Stavanger/Asker, 18/3 1958

Thorbjørg Karlisen
Asta og Thorleif Karlisen
Elna og Halvor Mariussen
Gudrun og Leif Strand
Margit og Bjarne Karlisen
Barnebarn, oldebarn

Snart grønnes
det i lien . . .

Ta et lite overblikk over redskapene. Vi skaffer nærsagt alt mulig av maskiner og redskaper for

ANLEGG - JORD OG
SKOGBRUK

H. SNAPRUD & CO.

MASKINER — REDSKAPER
Kongsberg — Tlf. 885 - 248

Bøker tilsalgs ved Forbundet:

Prost A. E. Hedem: Statsmaktens revolusjonære forhold til grunnloven. Pris pr. stk. kr. 2.00.

Eivind Blehr: § 104. Pris pr. stk. kr. 1.00.

Alexander Lange: Dødsdommen over kommissarisk statsråd, professor R. S. Skancke. En gjennomgåelse. Pris pr. stk. kr. 1.00.

Justus Vericulator: Den norske kapitulasjon. Pris pr. stk. kr. 5.00.

Gustav Smedal: Patriotisme og landssvik. Pris pr. stk. kr. 3.00.

A. Olesen: Dyrekøbt Hævn. Pris pr. stk. kr. 2.50.

Svenskeutredningen. Pris pr. stk. kr. 20.00.

Den norska rättsuppgjørelsen. Forkortet resyme. Pris pr. stk. kr. 1.00.

Olga Bjoner: Dette har hendt. Pris pr. stk. kr. 10.00.

A. Olesen: Fra utrykte kilder — (Rostockmødet) kr. 3.00.

NYTT OPPLAG:

Trygve Engen: Jeg er ingen Landssviker. Pris kr. 5.00.

Forskuddsbetaling eller oppkrav.

Kapital ledig

Småindustri og produksjonsideer finansieres.

Skriv til:

Konsulent Holtskog

Box 9, Nannestad.

HJELPEORGANISASJONEN for frontkjempere.

Vi ber deg være med oss i hjel-
pen for våre krigsinvalider.
Send ditt bidrag, stort eller
lite, til:

Postboks 1407 V, Oslo
Postgirokonto 18070

Benytt postgiroinnbetalings-
kort, det er enklest og billigst.

De forenede jurister

Dr. juris

E. Reichborn - Kjennerud

Storgt. 17. Tlf. 337014, 333206.

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

EN BIBLIOFIL SJELDENHET
Ennu endel ekpl. av Martha Steinsviks

Frimodige ytringer

er tilsalgs i Forbundet, Kierschowgate 5, Oslo
Pris kr. 10.00 (til inntekt for Marta Steinsviks minnefond).

Til medlemmene!

Vær vennlig å sende inn til Forbundet — giro 15028 boks 3214 Oslo din medlemskontingent for året 1958. De som fremdeles står tilrest med kontingenten for 1957 må være vennlig å sende denne inn straks.

Forbundskassereren.

Otto Skorzeny -

(Forts. fra s. 7).

noen kan være så vanvittig som å komme flyvende i dagslys», sa Skorzeny.

Han hadde plukket ut 18 frivillige, et vanskelig valg da alle hans folk ville være med. Styrken ble fordelt på 12 slep-fly («glidere») som ble trukket av hver sin flyvemaskine. Flymannskaper og fly var skaffet tilveie av det tyske flyvåpen.

I 12 000 fots høyde kastet trekkflyene løs og «gliderne» seilet nedover mot landingsplassen, og en bitteliten skråbakke full av rullestein og på kanten av et svimlende stup. «Gliderne» landet mot rullesteinene og ble slått i filler, men på den tid Skorzeny hadde beregnet, 3 minutter, var de som overlevde landingen inne i hotellet i hælene på Skorzeny — og en vettskremt vakt overga seg uten motstand.

Der ble rullet unna noen steiner for å skaffe muligheter for en «Stork». — Maskinen landet og Skorzeny og Mussolini tok plass. — 12 mann satte hælene i bakken og holdt maskinen til motoren hadde fått fart på seg. — Da slapp de på signal fra flyveren. Maskinen humpet framover med slingring snart til høyre og snart til vestre, brakk istykker et hjul, nådde kanten og stupte nedover. — Karl Radl som så på besvimte av skrekk. Men etter et fall på noen hundrede fot fikk flyet luftpress under vingene og Mussolini seilte støtt mot slettelandet og friheten. — Eventyret endte bra og Skorzeny ble i telefonen av Hitler personlig utnevnt til major og fikk ridderkorset.

Neste oppgave gikk ut på å gjøre alt klart til å arrestere Frankrikes regjerings-sjef marsjall Pétain og hele hans regjering. — Skorzeny reiste til Vichy og traff de nødvendige forberedelser, men så ble foretaket avlyst. Hitler hadde ombestemt seg.

Sommeren 1944 fikk Hitler visshet for at Ungarns regent admiral Horthy underhandlet med russerne om våbenstilstand. Hvis saken gikk i orden, ville de 120 russiske divisjoner som sto langs Karpaterne kunne strømme inn i Ungarn, omgå den tyske sydfløy og fange en million tyskere.

Skorzeny fikk ordre om å møte hos Hitler. Det var 10. september 1944 og i møtet deltok også Keitel, Jodl, Ribbentrop og Himmler. — Stemningen var trykket.

Hitler forklarte situasjonen. Hvis Ungarn falt fra, var krigen tapt. Om det kunne det bare være én mening.

Og så henvendte han seg til Skorzeny:

«De, Skorzeny, vil ordne opp med denne admiral Horthy!»

Den militære overkommando hadde foreslått for Hitler å sette opp en styrke på en infanteribataljon og 2 fall-skjermataljoner og storme Borgen i Budapest hvor admiralen bodde. — Men Skorzeny ville ikke gå med på en slik plan som bare ville kaste ungarerne i armene på russerne. Han hadde sin egen mening om hvorledes saken burde gripes an.

En vakker dag kom der derfor flyvende til Budapest en «doktor Wolf» fra Köln. Han var på ferie og begynte derfor å spasere rundt i Budapest og orientere seg ved hjelp av en håndbok for turister. Han kom til slutt også opp til Borgen som han så var en by for seg selv, med regjeringsbygninger, utenlandske ambassader og kasserner for tropper i tusenvis. Borgen var omgitt av en granitmur av voldsom styrke.

Skorzeny brukte noen dager til å prate med all slags folk i byen og fikk rede på at admiralen var under sterk påvirkning av sin sønn Nicholas som den 15. oktober skulle ha det avsluttende møte med russerne. Da skulle avtalen om våpenstilstand underskrives.

Skorzeny fikk greie på møtestedet og på at en ungarsk bataljon ble holdt klar i naboskapet for å forsvare de sammensvorne om noe skulle hende.

Det er nok å fortelle at «dr. Wolf» bilte opp foran møtebygningen, ga det avtalte signal og så sine karer storme opp trappen fra gaten og ned fra loftet hvor noen hadde vært skjult. De jagde møtedeltakerne fra hverandre, arresterte Nicholas, pakket ham inn i et persisk gulvteppe og bilte avsted med ham til flyplassen hvor et fly sto klart og startet med ham til Tyskland.

Så var det admiralen selv. Han satt oppe i Borgen med en livvakt på 2000 mann og var i et rasende humør over kidnappingen av sønnen. Hele Borgen var i alarmtilstand.

Hva kunne «dr. Wolf» gjøre?

Han dro på seg uniform igjen og i spissen for den styrken han hadde greidd å skrape sammen bilte han i fredsmarsj opp hovedgaten til Borgen. Han regnet med at ingen ville skyte på fredelige folk som kom kjørende stillferdig og skikkelig og derved beviste at de var venner. De ungarske skiltvaktene ved hovedporten glodde: De hadde ikke fått noen beskjed om at der ville komme noen tysk kolonne, men der kom den jo, og folk som kom på denne måten måtte nok ha fått tillatelse til å kjøre inn. De strammet

DET TYSKE ELSASS

Som alle vet har Elsass alltid vært tysk — hvis da ikke franskmennene nå har klart å få liv av den tyske befolkning. Det var stor begeistring da tyskerne rykket inn der igjen 1940 og i Strassburg møtte elsasserne opp i sine fargerike bondedrakter til lek og fest i anledning gjenforeningen. Nå forteller et telegram fra Strassburg at Elsas oversvømmes med flyveblader som krever tilbakelevering av Elsass til Tyskland. Vi er sikker på at det iallfall ikke er Bonnregjeringen som står bak kravet. Det lyder ellers mystisk at de oppgis å være postlagt i Paris. Avsenderen oppgis å være «Kampfverband

seg opp da de så majorsdistinksjonene, Skorzeny hilste igjen, nikket vennlig og kjørte inn gjennom porten. Etter ham dundret 4 panservogner han hadde fått låne av den tyske divisjonen som sammen med 3 ungarske lå ved Budapest. — Vognens førere sto oppreist i det åpne tårn og hilste stramt på skiltvaktene. Og så ramlet hele kolonnen inn forbi de forberedte stillinger hvor skytterne lå ved siden av sine maskingeværer, men holdt fingrene av avtrekkeren siden det var venner som kom. — De var jo sluppet gjennom porten. — og da så!

Så kjørte da kolonnen opp til regjeringsbygningen hvor Skorzeny sprang inn og bløffet den militære øverstkommanderende til å overgi seg og stanse den spredte skytingen som var begynt og som alt i alt kostet begge parter sammenlagt 7 døde og 26 såre som ble begravet neste dag under en felles militær høytidelighet.

Under bataljen var admiral Horthy rømt ned i byen hvor Skorzeny senere på dagen presenterte seg for ham. — Admiralen overga seg og ble i sitt eget jernbanetog sendt til Tyskland hvorpå en tysk-vennlig regjering ble dannet. Den sto ved Tysklands side til siste slutt og en million tyskere var reddet fra fangenskap i Sovjet-Unionen.

Dette er noe av det som står i «Commando Extraordinary» og som kan bringe noen hver til å tenke over hva engelskmannen sa: «Skorzeny kjempet i siste krig med de metoder vi kommer til å bruke i neste — hvis vi våkner tidsnok!»

Sovjets militærekspert er iallfall våknet, idet russerne har gjort 2 forsøk på å kidnappe Skorzeny, som imidlertid til held for oss alle fremdeles er på vår side av jernteppet.

Konrad Sundlo.

für ein unabhängiges Deutschland» og det heter bl. a. i flyvebladet at «ungdommen i Elsass må befries for den ødeleggende innflytelse fra den franske kultur og gjøres fortløpig med tanken om et Stor-Tyskland». Vi synes det lukter litt provokasjon av hele affæren, selvom det naturligvis er sant at hverken ungdommen i Elsass eller andre steder kan ha noe godt av det som i dag kalles fransk kultur.

PÅ NÆRE NIPPET

Den tidligere finske kommunisten Arvo Tuominen forteller i en bok han har utgitt at det var på nære nippet at Finland hadde delt skjebne med Tsjekkoslovakia i 1948. Kommunistene hadde planlagt et finsk «Praha-kupp» ved hjelp av det kommunistinfiltrerte mobile politi i Helsingfors. Dette politi var i kuppberedskap og når kuppet ble kvalt i fødselen skyldes det så utrolig det enn høres den kommunistiske innenriksminister Leino, som i all hemmelighet varslet general Sihvo. En finsk general har bekreftet riktigheten av Tuominens påstand. Leino selv ble forøvrig etterpå utrensket, og ble skjelt ut som «kapitalistisk lakei».

FORSKJELL PÅ FOLK

En NATO-offiser ble arrestert i Oslo for fyllekjøring og havnet for retten, som imidlertid syntes så synd på den pene mannen at han slapp med betinget dom. Han hadde bare vært her et år, sa retten, så det var unnskyldelig at han ikke hadde oppfattet dette med forbud mot fyllekjøring. For vår del vil vi tilføye at hvis NATO-belegget har så tungt for det, så kan det sannelig trenges et tysk innslag på Kolsås. Tyske offiserer har for øvrig også mer sans for hva som sømmer seg.

DARLIG HUKOMMELSE

Det jugoslaviske regjeringsorgan Borba angriper Tyskland i forbindelse med atom-bombespørsmålet og skriver blant annet at alle land i Europa må føle seg truet av faren for atomopprustning i Vest-Tyskland. Avisen minner om at «i Jugoslavia har en generasjon to ganger vært offer for tyske angrep». Ikke rettere enn vi husker var det det gamle Serbia som var den direkte og uomtvistelige krigsforbryter i 1914, idet det var den serbiske regjering som sto bak mordet på den østerrikske erkehertug, det som førte til krigsutbruddet.

KRUSJTSJOV I STALINS STOL

Krusjtsjov har endelig fått

maset seg fram til Stalins gamle stilling tvers gjennom hele den «kollektive ledelse», idet han nå også har latt seg «velge» til statsminister i tillegg til stillingen som partiets generalsekretær. Fra tidligere oppreden husker vi ham som en enkel antrukket «proletar» med vodka og krokodille-smil. Nå har han også fått seg en flunkende ny generaluniform og skal vel da gå i Stalins og Hitlers fotspor som hærfører. Det er grunn til å se fremtiden imøte med den største bekymring.

Tidene forandrer sig iblant

For vel 10 år siden satt et medlem av TAJO's japanske regjering under krigen: Nobusuku Kishi i fengsel som krigsforbryter. Før det var han finansminister i den japanske Mansjuriaregjering. Som krigsforbryter av høyeste klasse ble han satt til å skure gulver.

12 år etter krigens slutt besøkte Kishi Sambandstatene som utenriksminister i den japanske regjering og mottakelsen var storslagen. Han ble fløyet fra San Francisco til Washington i president Eisenhower's personlige fly, røde løpere var lagt ut på flyplassen, en æresgarde var stillet opp og en 19 skudds salut ble avfyrt. En imponerende delegasjon av selebriter var møtt fram med vise-president Nixon i spissen. Ved samme anledning nedla også utenriksminister Kishi en krans på den Ukjente soldats grav.

*

Her i Olalandet har vi hittil bare innskrenket oss til skjending av soldatgraver på Ekebergsletta.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29,00 pr.
år, kr. 14,50 pr. halvår.
Utlandet for øvrig: kr.
33,00 pr. år, kr. 16,50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35,00 pr. år, kr.
17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.

Bruk postgiror. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo